

Někde někdy (Praha 14. října 2008)

Ahoj... třeba Davide,

dlouho jsem Tě neviděl. Vlastně nikdy, protože neexistuješ, nebo o Tobě nevím. Zatím... - nebo už?

Tak si tady sedím, koukám do bezedný hlubiny obrazovky a poslouchám Pink Floyd, starou dobrou Zed'. *Hello, can you hear me...* a tak dále. Na Floydech jsem byl přesně v den svých 20. narozenin na Strahově. Je to už tak dávno, že mám někdy pocit, jako by se mi to zdálo... Ale je to dobrý sen.

Připadám si asi jako vybitá baterka, nenabíjecí. Je to divnej svět, ale je takovej, jak si ho lidi – nejspíš teda včetně mě – zařídili. To je zas jiná písnička, tam se zase zpívá, že *jaký si to uděláš, takový to máš*, znáš to přece. No a já to asi udělal nějak špatně nebo co. Neumím a ani nechci z toho nikoho obviňovat, stejně není proč a ani koho. Koho by to taky zajímalo, že jo.

Šel bych rád někdy na pivo a třeba se u něj hrozně hádal o to, kdo má lepší auto, když je to nakonec jedno a hlavně že jede, i když vlastně čistě reálně není kam jezdit a ani proč. Rád bych se bavil o filmech, protože filmy, na který se občas dívám, nikdo už nezná, nebo je taky nikdy nikdo znát nebude. Některý si vymyslím sám, ale nikdo to zatím neví, protože je to vlastně ostuda, trpět touhle obrazovou samomluvou... jednou mi to třeba napíší do karty: *trpí chorobnou obrazotvorností* a dají mi na to prášky, z kterých mi bude blbě, a nebudu si už představovat vůbec nic. Vždycky si u těch filmů, co mi běží v hlavě, říkám, co by se k nim hodilo za hudbu, když třeba někde něco nového nebo zase docela starýho objevím. Někdy se to povede a je to vážně dobrý film, jenže nikdo jiný ho neviděl a nemůžu si to teda s nikým porovnat.

Nechodím (už) rád do školy a někdy taky mluvím o tom, že odejdu, protože mě tam všechno štve. Jenže nějak nevím kam, protože se mi zas nechce trčet v nějaký práci, i kdyby byla sebelíp placená, od rána do noci a všechny ty peníze si ani nemoct užít... a nechci lézt nějakýmu šefovi do zadku jen proto, že mi tu práci milostivě dává... Ve škole je to fakt divný. Pokusím se to popsat, i když jsou zkušenosti i pocity nepřenositelný a nesdělitelný, to leda kdybych vymyslel nějaký nový jazyk, kde nejsou žádný fráze (v ničem jiným vlastně už vůbec nemluvíme, zkus to někdy sledovat), ale to by mu zase nikdo nerozuměl, protože kdyby s ním šlo vyjádřit něco nesdělitelnýho, pak by se ho zas nemohl nikdo naučit. To je fakt beznadějný kruh... No a k tý škole – jsem tam nějak mimo, i když to nikdo nevidí a třeba ani nechce vidět, co by z toho taky měl: na skutečně rovnoprávně kamarádskej vztah se studentama to není, protože jednak jsou moc mladí (nebo já už starý) a jednak taky bez nějaký tý nerovnoprávnosti (nezneužívám jí, jen prostě vím, že tam je) bych nemohl učit, na kolegy jsem já moc mladý a celkově až moc divnej, protože pořád proti všemu něco mám, i když to moje *pro něco* málokdo vidí a já to nikomu necpu. A to nemluvíme o tom, že vlastně tomuhle všemu brání ještě jedna věc – nevím totiž, kdo by o nějaký ten rovnoprávně přátelskej vztah vlastně stál, což je asi jasný, když píšou zrovna Tobě a nediskutuju právě teď u toho piva, který se mi vlastně v poslední době až na nějaký výjimky stejně zdá hnusný, s někým míň imaginárním. S někým, kdo mi třeba vrazí pár facek, když budu dělat nějaký kraviny nebo ho urazím něčím, co jsem fakt přehnal. Na to totiž, i když Ti sice můžu psát, fakt nemáš. Bohužel.

Mám rád Prahu. Tuhle jsem se díval v TV na nějaký dokumenty o mizející starý Praze a přemýšlel při tom, kolik už toho zmizelo za dobu, kterou si pamatuju. Vzpomněl jsem si snad na stovky míst, věcí, detailů, lidí... A tak jsem se rozhodl, že prolezu vnitřností města a budu je fotit a budu se dívat, jak žije a dusí se pod tím turistickým balastem. V jednom tom filmu byla paní, na kterou nikdy nezapomenu a snad se za ní vypravím – byla hrozně smutná, jak seděla ve svém zámečnickým krámě a říkala, že všichni, který znala, se už odstěhovali a že ten krámeček drží jen z piety ke svým rodičům, který ho založili v roce 1937. Tak smutnou a rezignovanou paní jsem snad ještě neviděl... Nechám si u ní udělat nějaký klíče, i když žádný nepotřebuju, a vyfotím si ji a taky ten krám – a pak ji i krám dohromady,

protože k sobě patří. Sedí v tom krámě a čeká, jenže neví, na co vlastně, jenže co jinýho dělat, když jsou už všichni v hajzlu... Jednou tak taky skončíme, protože všechny ty výzvy k aktivnímu přístupu k životu jsou jen kecý. Ono mlátit hlavou do zdi se taky nedá furt, jednou si ji pořádně rozbiješ a ještě všichni řeknou, že seš blbej, poněvadž bylo přece jasné, že to tak dopadne, akorát tys to pořád nechtěl slyšet... a pak už toho necháš a možná budeš radit jiným, co to budou taky zkoušet, že je to na houby, a oni nebudou věřit, dokud si taky nevymlátěj mozek z hlavy. Ani se nikdo nebude smát, možná jen stranou, aby to nebylo vidět.

Jo, taky si říkám, že je nějak málo dobrých knížek; nebo o nich nevím. A tak si píšu vlastní, ale asi nejsou dobré, protože to je další věc, kterou dělám, aniž ji umím. On totiž nikdo sám od sebe nepřijde a neřekne „hele, to je dobré, cos napsal“, ani já to nedělám, protože je mi to trapný a vždycky mám dojem, že u toho vypadám, jako když něco chci. Jasné, že něco chci, ale to něco se nedá opatřit cenovkou, zabalit a u kasy zaplatit. Ani to neumím pojmenovat, ale to jsme zase u té nesdělitelnosti a asi taky u toho, že se neumím vyjadřovat ani stávajícím jazykem, protože jsem možná docela jednoduše hloupej, nedovzdělaněj a tak. Nepíšu to proto, abys mi to vyracel, abys mi honem říkal, jak jsem dobrěj, protože to by ses musel cítit nějak tak, jak jsem právě popsal – a já nestojím o to, někomu způsobovat nějaký negativní pocity, stačí to, co se povede omylem.

No a jinak... ani už nevím. Když jsem si sedal nad tenhle list, měl jsem v hlavě tolik myšlenek, že je to teď jak když pejsek s kočičkou pekli dort – dali tam sice to nejlepší, co měli, jenže všechno najednou, a tak i z těch nejlepších věcí, když se blbě použijou, vznikne nepoživatelněj hnus. Taky jsem asi upek podivný textový jídlo, který si stejně nikdo nesní – a tím míň Ty, protože nejsi. A tak se máš vlastně nejlíp, protože Ti to může bejt vlastně všechno jedno, nereaguješ na nic, čímž mi dovoluješ si myslet, že bys stál o to, abysme se o takových věcech, o kterých jsem psal, bavili, hádali a nadávali si do beznadějnějch blbců, jak to tak chlapi dělají.

Teď mě tak napadá, že vlastně můžeš bejt i ženská, ale to by bylo asi všechno těžší, protože ženským se nedá nadávat, aniž by to mělo nějaký následky, se ženskou se samozřejmě dá taky mluvit, ale jinak a o jinejch věcech. S ženskýma se musí většinou všechno *řešit*, a to mě taky furt nebaví, zvlášť když je jedno, co si navykládáte za řešení, protože stejně všechno bude jinak a dopadne si to tak, jak samo chce. S ženskýma je to těžký, jelikož těžký je to s každým a máme přece tu rovnoprávnost, která je nám na houby jako skoro všechno.

Už nebudu zdržovat ani otravovat, papír končí a mý nápady – jestli vůbec nějaký byly – taky. Koneckonců stejně budu každému, kdo by se případně ptal, říkat, že je tohle vlastně jenom součást literárního díla, tý mojí nový knížky, ať už to je pravda nebo není, abych se neshodil, protože nemít kamarády je ostuda a každej si za to může sám.

Měj se dobře a ahoj, třeba se někdy potkáme. Jenže to možná nebudeme vědět.

Sbohem,
M#